

V roli oponenta diplomové práce Radka Valenty se ocitám za poslední půlrok již podruhé. V létě jsem napsala na jeho text kritický posudek s řadou zásadních výhrad. Tak trochu s obavou jsem se pouštěla do čtení přepracované verze práce, která byla předložena v nejbližším možném následujícím termínu. Hned na úvod svého posudku musím s radostí konstatovat, že Radek Valenta se pokusil odpovědně vyrovnat s vysokým procentem vznesených výhrad a připomínek a svou práci nejen kvantitativně rozšířil, ale i lépe strukturoval a věcně prohloubil.

Předkládaná diplomová práce je jistě výsledkem upřímného autorova zájmu o vojenské dějiny, kterým Radek Valenta věnoval také svou práci bakalářskou. Původní téma jedněch vojenských manévřů rozšířil na jejich sérii mezi lety 1934-1938. Sleduje jednak jejich průběh a zadání, věnuje se fenoménu rozhodčí služby, otázce přítomnosti zahraničních delegací na manévrech a odrazu manévřů v médiích. V této verzi práce se jednotlivé kapitoly, vytvořené na základě odborné i popularizační literatury, denního tisku a archivního materiálu z VHA, snaží koncepčněji strukturovat a postihnout řadu problémů. S radostí konstatuji, že předešlé kritické posudky i slova během obhajoby si vzal autor k srdci, byť jeho text zůstává spíše popisem, než čímkoli jiným. Diplomové práci by rozhodně analýzu slušela, k té však autor patrně zatím nepokročil.

Zásadním přepracováním prošel i úvod včetně roztřídění využití a existující literatury. Možné že i vlivem nepřesného překladu se zde však objevily nové nejasnosti, či neobratná vyjádření, včetně toho úvodního, že „Třicátá léta znamenala, nejen pro evropský prostor dvacátého století, palčivě těžké období deprese.“ Polemizovat by se dalo i s hned následujícím tvrzením, že mezinárodní politika tehdy musela řešit nesnadné hospodářské a sociální problémy, a přitom se nesla v duchu odzbrojení. Patrně by stálo za přesnější ujasnění, co je to mezinárodní politika, i zda v této době do ni patří např. sociální záležitosti, resp. které. Rovněž se domnívám, že německý boj o revizi versailleského systému se nezastavil v Porýní 1936, ale pokračoval dál.

Radek Valenta vylepšil práci i po formální stránce, přidal také řadu příloh, které by si ovšem mnohdy zasloužily samostatnou analýzu či podrobný komentář. Z formálního hlediska připomínám, že čísla poznámek se píšou za interpunkční znaménka a v textu se objevují během jedné věty různé velikosti písma. Domnívám se, že k těmto nedopatřením došlo při přeformulování původního textu, závěrečná redakce jim však mohla zabránit.

Celkově ráda konstatuji, že Radek Valenta svou práci výrazně přepracoval oproti první neobhájené verzi, vycházel při tom jak z posudků, tak debaty při obhajobě, a jeho textu to velmi prospělo. Předkládaný rukopis doporučuji k obhajobě, protože splňuje kritéria kladená na práce diplomové, a navrhuji jej hodnotit stupněm velmi dobře.